

4
Offisielt nr. 93.
25 febr. 1941.

Stillehavsområdet for asiatene.

En uttalelse av utenriks- minister Matsuoka

Tokio, 24. februar.

(NTB.) I forbindelse med kolonispørsmål uttalte utenriksminister Matsuoka i underhuset idag at stillehavsområdet etter hans mening er å betrakte som koloniområde for asiatene. Dette rum har ennå plass til 600—800 millioner mennesker, da man råder over tilstrekkelige råstoffer, sa han. «Jeg er helt overbevist om at vi her har forsynets rett til å kolonisere,» erklærte utenriksministeren.

30 mars 1940.

„LEBENSRAUM“

Fra den Tyske Legasjon, Oslo.

Man kunde spørre: hvad er det krigen mellem Tyskland og vestmaktene går ut på? Vil man ha svar på det spørsmål, skal man lese de taler Hitler og de britiske ministre utvekslet i løpet av året 1939. Av alle disse taler vil man da se at stridens kjerne hele tiden er ett og det samme: Tyskland krever å få det livsrum som tilkommer det, mens den britiske herskerkaste stadig nekter Tyskland denne «living space». Det som vi tyskere betrakter som en elementær rett, fremstiller denne overklasse for det engelske folk som noget mistenkelig og helt utilbørlig.

For å få en klar forståelse av det moderne angrep som heter «Lebensraum» skal vi kaste blikket litt tilbake i tiden. Vi vil da se at en av røttene til dette begrepet ligger på den økonomiske politikks område. I de første 15 år av den nu avsluttede etterkrigsperiode snakket hele verden om nødvendigheten av å befri den internasjonale arbeidsdeling og den dertil svarende mellomstatlige utveksling av mennesker, penger og varer for de skranker som krigen hadde skapt. Hensikten var maksimalt å realisere Adam Smiths ideal: en økonomisk virksomhet omfattende hele verden.

Dette var for øvrig en del av Wilsons program — et program som også var blitt akseptert av de europeiske vestmakter som forpliktende for sig, og som altså var identisk med ante-våbenstillstands-traktaten av 5. november 1918. Alle ansvarlige statsmenn førte dette programmet i munnen, noget man lett kan overbevise sig om ved bl. a. å slå op i de trykte referater fra de tallrike internasjonale konferanser av forskjellig art mellom årene 1919 og 1933.

Det var imidlertid bare tre av de seks stormakter som hadde akseptert Wilsons program, som førte en handelspolitikk som i nogen grad harmonerte med deres egne ord: Tyskland, Italia og Japan. Disse tre statene, som var fattige på råstoffer og kapital, men rike på menneskekraft og med store økonomiske behov, holdt sin tolltariff nede på et relativt lavt nivå, gjorde bruk av mest-begunstigelse og graviterte mot verdenshandel på basis av den klassiske utveksling av ferdige varer mot råstoffer.

De store plutokratier undlot imidlertid i sin økonomiske politikk å gjennomføre dette punkt i Wilsons program, til tross for at de tidligere hadde bekjent sig til det. De førte en handelspolitikk som gikk i stikk motsatt retning.

Nu er det riktignok folk som hevder at denne utvikling henimot fritt varebytte i internasjonal målestokk — et av alle stater obligatorisk godttatt punkt i Wilsons program — «falt sammen» av sig selv. Denne påstand medfører ikke riktignok. Når den ovenfor nevnte utvikling gikk over i en diametralt motsatt retning, så skyldes det skritt som visse regjeringer har tatt med fullt overlegg. Det var ingen andre enn de vestlige demokratier selv som ødela dette såkalte liberale økonomiske system, efter at de gang på gang hadde lovprist dette systemet som idealet i handelspolitisk henseende!

Ved at de fire økonomiske stormakter, Russland, Amerika, det britiske og franske verdensrike, mere og mere isolerte sig og utviklet sig i autarkisk retning, blev et halvt dusin økonomiske områder, som var henvist til og avhengig av et intensivt internasjonalt varebytte, fordømt til å friste den rene fattigmannstilværelse ved siden av disse fire beati possidentes, — nemlig Japan og China, Syd-Amerika, Italia, Tyskland, småstatene i Nord- og Nordvest-Europa og de sydøsteuropeiske stater.

Ved den autarkiske politikk som de tre store plutokratier har ført, er der skapt megen nød i disse avhengige områder. Men nød lærer naken kvinne å spinne, heter det, og så har da disse stater i større og mindre grad grepet til selvhjelp og andre utveier. Vi kan bl. a. nevne:

- 1) I 1931/32 innledet Mussolini sin nye handelspolitikk, hvis mål var å skape et stort økonomisk område under italiensk egide. Dette område skulde efterhvert strekke sig fra Ungarn over Balkan og det østlige Middelhav til Libya og til slutt til Etiopia.
- 2) I Oslo-konvensjonen av 1931 etablerte de skandinaviske stater, Nederland og Belgien et økonomisk samarbeide.
- 3) I 1932 gikk Japan i Mandchukuo i gang med sitt gigantiske og enda ikke avsluttede forsøk på å tvinge hele det kinesiske område inn i en økonomisk enhet med sig selv.
- 4) I 1933/34 begynte endelig Tyskland å svelse de mellemeuropeiske stater sammen til en økonomisk blokk.

De her nevnte 4 forsøk som alle er skapt av den bitre nødvendighet, har riktignok støtt på den mest hårdnakkede motstand fra ophavsmennene til Ottawa-systemet!

Med hensyn til den økonomisk-politiske utvikling i tiden efter verdenskrigen fremgår det bl. a.:

- 1) Den tyske «Lebensraum»-politikk er altså ikke det eneste «satansverk» som er skapt — den er bare et utslag av en generell, av vestmaktene påbegynt utvikling i retning av å dele op verden i store økonomiske interesseområder.
- 2) Den tyske «Lebensraum»-politikk er derfor på samme måten som Oslo-politikken eller den til dels forskjelligartede italienske og japanske imperiale politikk et utslag av økonomisk forsvar overfor de store plutokratiers bestrebelser for å isolere sig og holde andre utenfor. Det er de store plutokratiers optreden som har fremkalt denne politikk.

*

Nu vilde det riktignok være ensidig og utilstrekkelig å søke opprinnelsen til denne «Lebensraum»-idé bare på det økonomiske område. Her spiller selvsagt også strategiske hensyn inn. Det var England som først lancerte ideen om den totale krig, altså den krig som ikke bare føres mot den fiendtlige stridsmakt, men mot hele folket, menn, kvinner og barn og såvel militært, diplomatisk, økonomisk, socialt som åndelig. Sammen med andre atavistiske tradisjoner fra den grå oldtid har den britiske overklasse «reddet» denne idé over i nutiden.

Det er ganske betegnende for bei

system, efter at de gang på gang hadde lovprikket dette systemet i handelspolitisk henseende!

Sammen med andre atavistiske tradisjoner fra den grå oldtid har den britiske overklasse «reddet» denne idé over i nutiden.

Det er ganske betegnende for britiske politiske skribenters smartness at de i løpet av de siste 6 år ved å utnytte likheten mellom ordene «total» og «totalitarian» har søkt å skyve ansvaret for denne britiske idé over på de totalitære stater!

Nu er jo en del stormakter så sterke, så økonomisk uavhengige eller så geografisk gunstig beliggende at de ikke har noget å frykte fra Storbritanniens side. Slike land er U. S. A. og Sovjet-Russland.

Men helt siden verdenskrigen måtte Tyskland, Italia og Japan stadig leve under truselen av den kjensgjerning at deres politikk måtte tilpasse seg Storbritanniens oppfatninger eller se seg stillet overfor kvellertaket fra London eller Genf.

Er det etter dette noget å si på, at de ansvarlige ledere av disse millionstater søker å befri sine egne landsmenn for denne i høieste grad risikable og nedverdiggende avhengighet?

*

Det mellemeuropeiske område har endelig hatt en tredje, og ganske særlig grunn til å slutte seg sammen, og det er Frankrikes og Storbritanniens tradisjonelle diplomatiske virksomhet overfor Europas centralområde.

Har man tenkt over hvad det betyr for befolkningen i det central- og østeuropeiske rum, at de to vestmakter i århundrer har drevet denne politikk å skape et koallisjons-system ved Europas østgrense som motvekt mot den sterkeste konti-

mental makt, — helt fra Den botniske Bukt til Dardanellene? Forsåvidt denne politikk blir kronet med hell betyr den permanent fiendskap og strid i Europa, den innebærer som enhver alliansepolitikk, at det i praksis blir helt umulig å løse allerede eksisterende eller nye kontroverser som dukker opp på en fredelig måte.

Nu kan man igjen spørre: hvorledes er det mulig for de europeiske stater østenfor Helgoland og Maginot-linjen å sikre seg mot at en av de to vestmakter eller begge i forening hisser disse stater opp mot hverandre etter «reglene» for den noksom bekjente «balance of power»?

Dertil er å svare: for over 100 år siden befant Amerika seg i en lignende situasjon. Amerikas ledende menn løste problemet i 1823 ved å vedta Monroe-doktrinen for det amerikanske kontinent.

For å sikre freden og gode naboforhold i Central-Europa har Tyskland stillet opp sin egen Monroe-doktrin i dette mellemeuropeiske rum. På grunn av bitre erfaringer vil det herefter motsette seg enhver politisk innblanding fra andre stormakter på dette område uten for-

utgående avtale, og det av nøaktig de samme grunner som var bestemmende for U. S. A. i dets Monroe- og senere dets Pan-Amerika-politikk.

Det er altså om dette vårt livsrum kampen står. Vi tyskere anerkjenner en verden, opdelt i livsrum, og vi anerkjenner likeledes de rettigheter, plikter og innskrenkninger som det å tilhøre et livsrum medfører. Hitlers flåteavtale med England, hans grense- og ikke-angreps-pakter med Frankrike og England var naturlige utslag av begrepet livsrum. «Hvis dere anerkjenner vårt hegemoni i Mellem-Europa, så skal vi anerkjenne det britiske verdensrikets ukrenkellighet og det samme verdensrikets sjøforbindelser. Det samme gjelder Frankrike».

Men vestmaktene nøier seg ikke med dette, de forlanger mere. Det sier seg selv, at de krever sine egne livsrum anerkjent. Det som de regner som noget selvfølgelig når det gjelder dem selv — anerkjennelse og ikke-innblanding — det er de derimot ikke villig til å innrømme andre. I andres livsrum forlanger de — direkte eller via Genf — rett til å intervenere, protestere eller kontrollere. Det har Italia fått er-

fare i den østlige del av Middelhavet siden 1918, det samme har Japan i det østasiatiske rum fra det samme tidspunkt og Tyskland i sitt livsrum fra 1918. Overalt i verden — ikke engang undtatt de hav som omskyller det amerikanske livsrum — krever de to hegemoni-makter den dag idag rett til å gripe hindrende eller herskende inn på andres interesseområder. Det er et system av anmassende frekkhet, som i løpet av de 20 år etter verdenskrigen har kjørt seg fullstendig fast ved sin egen evneløshet og totale mangel på positive resultater.

Mot denne organiserte sterilitet hos hegemoni-maktene har nu siden 1931 de konstruktive krefter innen de nye livsrum reist seg — i Øst-Asia, i Middelhavet og i Donaurummet — akkurat som i 1823 Amerikas sunde livsrum-krefter i Monroe-doktrinen satte opp en beskyttende vestmur mot Den hellige Allianses kollektive og anmassende krav på hegemoni. Den krig, som brøt ut ifjor, er i virkeligheten også en del av den kamp som for mere enn 100 år siden for første gang blev optatt hinsides Atlanteren, og hvis innhold er: Sikring av eget livsrum mot imperialistiske hegemonibestrebelse.